

Truman Capote

Acum ne despărțim

Povestiri inedite

Serie de autor

CUPRINS

Cuvânt-înainte <i>de Hilton Als</i>	5
Acum ne despărțim	19
Magazinul de la moară.....	31
Hilda.....	41
Domnișoara Belle Rankin	49
Dacă te uit.....	61
Ca fluturele de lumânare	67
Spaima mlaștinii	73
Străinul familiar.....	83
Louise.....	91
Ăsta este pentru Jamie.....	105
Lucy	121
Traffic West.....	127
Spirite înrudite.....	141
Unde începe lumea	155
Postfață <i>de David Ebershoff</i>	165
Notă biografică	173

ACUM NE DESPĂRȚIM

Venise amurgul; luminile orașului din depărtare începeau să se aprindă; pe drumul încins și prăfos dinspre oraș veneau două siluete, una – un bărbat voinic și zdravăn, cealaltă – un tânăr delicat.

Jake avea un păr roșu ca focul care îi încadra fața, sprâncene care arătau ca niște spini, mușchi umflați și amenințători; purta o salopetă decolorată și jerpelită, iar degetele mari de la picioare îi ieșeau prin pantofi. S-a întors spre băiatul care mergea lângă el și a zis:

— Cre' că-i timpul să ne punem tabăra pentru noapte. Uite, puștiule, ia bocceaua asta și întinde-o acolo; pe urmă adă niște lemne – și dă-i zor! Vreau să fac crăpelnița înainte să se întunece de tot. Nu-i bine să ne vadă nimenea. Hai, fuguța.

Tim s-a supus ordinelor și s-a apucat să adune lemne. Umerii lui subțiri s-au lăsat sub

povară, iar oasele sfrijite i-au împuns pielea. Avea ochi lipsiți de vlagă, dar înțelegători; gura ca un boboc de trandafir i se încrețea ușor, în timp ce-și vedea de treabă.

A aranjat lemnele cu grijă, în timp ce Jake tăia felii de șuncă și le punea într-o tigaie unsă cu untură. Pe urmă, când lemnele au fost pregătite, Jake s-a căutat prin salopetă după chibrituri.

— La dracu', unde-am pus chibriturile alea? Unde-or fi, nu-s la tine, puștiule? Nu cred, la naiba; a, uită-le!

A scos din buzunar un plic cu chibrituri, a aprins unul și i-a apărat flăcăruia cu palmele lui aspre.

Tim a pus tigaia cu șuncă pe flacăra care se întetea rapid. Șunca a rămas țeapănă un minut sau cam așa și pe urmă a început să se audă o sfârâială mărunță, în timp ce se frigea. Dinspre carne urca un miros de rânced. Fața nesănătoasă a lui Tim s-a umplut și mai mult de greață de la fum.

— Pfui, Jake, nu știi dacă pot mânca așa o scârboșenie. Nu cre' că-i bună. Cred că s-a-mputit.

— Mănânci sau stai flămând. Dacă nu erai așa zgârcit cu biștarii tăi, ne puteam lua

mâncare mai ca lumea. Păi, puștiule, ai zece dolari bătuți. Nu-ți trebuie atâta ca să ajungi acasă.

— Ba da, îmi trebuie. Am socotit eu tot. Biletul de tren mă costă cinci dolari, cu trei vreau să-mi iau un costum nou și vreau să-i duc și lu' Ma ceva drăguț de-un dolar; și zic că și mâncarea mă mai costă unul. Vreau să arăt mai de Doamne-ajută. Ma și restu' nu știu c-am umblat fără rost prin țară ăștia doi ani; ei cred că-s comis-voiajor — așa le-am scris; ei cred că acu' vin doar să stau oleacă acasă înainte să mă duc iar într-o călătorie pe undeva.

— Mai bine ți-aș lua eu banii ăia — sunt rupt de foame — s-ar putea să ți-i iau.

Tim s-a ridicat în picioare, sfidător. Corpul lui slab și șubred părea o glumă pe lângă mușchii zdraveni ai lui Jake. Jake s-a uitat la el și a râs. S-a rezemat cu spatele de un copac și a hohotit.

— Nu că ești figură? Ți-aș putea îndoi c-o mână grămada aia de oase. Ți-aș putea rupe fiecare oscior, numa' că te-ai purtat salon cu mine — ai furat chestii pentru mine și alte alea —, așa că te las să-ți ții francii.

A râs din nou. Tim l-a privit bănuitor și s-a așezat la loc pe-o piatră.

Jake a scos dintr-un sac două farfurii de tablă și a pus trei felii de șuncă răncedă într-a lui și una într-a lui Tim. Tim s-a uitat la el.

— Unde-i cealaltă bucată a mea? Au fost patru. Tu trebuia să iei două și două să-mi dai mie. Unde-i cealaltă bucată a mea? a întrebat.

Jake s-a uitat la el.

— Parc-ai zis că tu nu vrei deloc carne din asta împuțită.

Ultimele opt cuvinte le-a rostit pe o voce pițigăiată, batjocoritoare, feminină și cu mâinile în șolduri.

Așa spusese, și-a amintit Tim, dar îi era foame; foame și frig.

— Nu-mi pasă. Vreau cealaltă bucată a mea. Mi-e foame. Aș putea mânca orice. Haide, Jake, dă-mi cealaltă bucată a mea!

Jake a râs și a băgat în gură toate cele trei felii.

Nu s-a mai rostit niciun cuvânt. Tim s-a tras îmbufnat într-o parte și, întinzându-se de unde stătea, a început să adune crenguțe de pin și să le înșire ordonat pe jos. În cele din urmă, când a terminat, n-a mai suportat tăcerea încordată.

— Iartă-mă, Jake, știi și tu care-i treaba. Abia aștept să ajung acasă și restul. Mi-e și foame rău, dar să dea dracii, cred că n-am ce să fac decât să strâng cureaua.

— Ba pe dracu'! Puteai să scoți niște biștari și să cumperi ceva de mâncare mai de Doamne-ajută. Știu ce-ți trece prin minte. De ce nu furăm mâncarea? Da' să mă ia dracii dacă mă prinde pe mine cineva furând vreun lucru în orașu' ăsta. Mi-au spus mie tovarăși de-ai mei că locul ăsta – a spus arătând cu degetul spre luminile care trădau orașul – e unul din ăle mai arțăgoase târguri din partea asta de fund de lume. Stau cu ochii pe vagabonzi ca ulii.

— Cre' că ai dreptate, dar înțelege că nici nu mă gândesc să cheltuiesc vreo para. Tre' să mă țină, asta-i tot ce am și tot ce-s în stare să fac rost pentru următorii câțiva ani. N-am de gând s-o dezamăgesc pe Ma pentru nimic în lume.

Dimineața s-a ivit glorioasă, discul portocaliu cunoscut sub numele de soare s-a ridicat deasupra orizontului îndepărtat ca un mesager din rai. Tim se trezise taman la timp ca să vadă răsăritul.

L-a zgâlțâit pe Jake, care a sărit în sus și a întrebat:

— Ce vrei? A! E vremea să ne sculăm. Drace, ce nu-mi place să mă trezesc!

Jake a căscat cu poftă și și-a întins brațele puternice cât erau ele de lungi.

— Azi de bună seamă c-o să fie o zi fierbinte, Jake. Și-s de bună seamă tare bucuros că nu tre' să mai merg pe jos. Numa' până-n oraș, la gară.

— Da, puștiule. Gândește-te la mine, eu n-am niciun loc un' să mă duc, da' tot mă duc, numa' așa, să umblu prin arșiță. Tare mi-ar plăcea să fie tot timpul ca primăvara devreme, nu prea cald, nu prea frig. Vara nădușesc de mor, iar iarna deger. E o vreme dată naibii. Cre' că mi-ar plăcea să mă duc iarna în Florida, da' acolo nu mai găsești nimic de cules.

S-a dus și s-a apucat să strângă ustensilele de prăjit. Pe urmă a căutat în bagaj și a scos o găleată.

— Uite, puștiule, du-te pân' la ferma aia, la juma' de kilometru de drum, și adu niște apă.

Tim a luat găleata și a pornit.

— Hei, băiatu', n-ai de gând să-ți iei și haina? Nu te temi că-ți fur mălaiul?

— Nu. Cre' că pot să mă-ncred în tine.

Adânc în inima lui, știa însă că nu putea. Nu se întorsese numai ca să nu știe Jake că nu avea încredere în el. Dar exista posibilitatea ca Jake să fi știut deja.

A mers cu greu. Drumul nu era pavat și chiar și acum, dis-de-dimineată, praful tot se

lipea. Până la casa albă nu mai era mult. Când a ajuns la poartă, l-a văzut pe proprietar ieșind din grajd cu o căldare în mână.

— Hei, domnu', aș putea vă rog să-mi umplu și eu găleata cu apă?

— Zic că da. Uite pompa acolo.

I-a arătat cu un deget murdar o pompă în curte. Tim a intrat. A apucat mânerul și l-a împins în sus și în jos. Apa a țâșnit dintr-odată într-un jet rece. S-a aplecat, și-a lipit gura de buza țevii și a lăsat lichidul rece să-i curgă în gură și pe lângă ea. După ce a umplut găleata, a pornit înapoi.

Și-a croit drum printre tufișuri și a ajuns din nou în luminiș. Jake era aplecat peste bagaj.

— La dracu', n-a mai rămas fărâma de mâncare. Eu credeam că mai sunt măcar două felii de șuncă.

— Nu-i nimic. Când ajung în oraș pot să-mi cumpăr o masă serioasă – și poate-ți iau și ție o cafea și-o chiflă.

— Ai, ce darnic ești! l-a privit Jake cu scârbă.

Tim și-a luat haina și a căutat în buzunar. A scos un portofel uzat de piele și i-a desfăcut închizătoarea.

— Am să-ți arăt acu' mălaiul care-o să mă ducă-acasă.